

A. Chr. Andersen: Den gældende lov om folkeregistre af 14. marts 1924 er vel ikke længere tidssvarende. Det er derfor naturligt at foretage en revision af loven, så man åbner mulighed for, at der ved moderne hjælpemidler som elektronisk databehandling kan foretages en rationalisering af personregistreringen, herunder også oprettelse af et centralt personregister.

Når vi skal have det personregister, er det vel naturligt, at folkeregistrene medvirker til oprettelsen og vedligeholdelsen af dette register, der på længere sigt skulle give mulighed for en forenkling af folke-registerarbejdet.

Vedrørende det centrale personregister ligger det vel sådan, at det næppe er med større begejstring, den enkelte borger modtager sit registreringsnummer. Det, bare at være et nummer, er jo i sig selv ikke særlig opløftende, men det er jo ikke det eneste. Det er vel nok med nogen bekymring, borgerne overlader deres personlige data til et sådant centralregister. Man kan vel stole på, at de oplysninger, der gives fra kommunerne til centralregistret under tavshedspligt, ikke udnyttes på en måde, som vil skade borgerne?

Det nævnes i bemærkningerne, at selv om oprettelsen af registret foreløbig vil betyde en årlig udgift for staten på ca. 7 mill., mener man ved udnyttelse af registret i andre administrationsgrene at kunne opnå så store besparelser, at de samlede udgifter til vedligeholdelse af persondata vil blive væsentlig mindre end uden et centralregister. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, i hvilke andre administrationsgrene man her særlig tænker på at kunne spare en hel del penge, og om det i øvrigt er meningen at udnytte centralregistret kommercielt ved at sælge oplysninger derfra, f. eks. til forsikringselskaber o. lign. Der har jo undervejs været nævnt noget i den retning, og jeg tror, borgerne vil være interesserede i at høre, hvad ministeren har at sige om dette.

Men i øvrigt må man jo håbe, at det centrale personregister også kan komme til at betyde en lettelse for den enkelte borger i hans forpligtelser over for forskellige myndigheder i forbindelse med anmeldelse af personlige data, adresseforandring m. v. eller i forbindelse med folke-

kirken, ATP, lægdsrulle, kildeskat osv.

Jeg har også nogle bemærkninger at gøre til selve lovforslaget. Gældende lov omhandler folkeregistre, hvilket jo er noget neutralt og afdæmpet. Det foreliggende lovforslag taler om folkeregistrering. Man kommer næsten til at tænke på dengang alverden skulle skrives i mandtal. Nu kan man altså lægge mere eller mindre i dette, men man får nu en fornemmelse af, at man ligesom ved denne lille drejning af benævnelsen vil lægge større forpligtelser både på kommunerne, der skal administrere loven, og på den enkelte borger.

Udformningen af lovforslagets paragraffer bærer da også præg af, at loven skal være en bemyndigelseslov for den til enhver tid siddende indenrigsminister. Vel er der der- ved opnået en forenkling og indskrænkning af loven, men det er et spørgsmål, om det ikke var mere betryggende at have flere af de administrative bestemmelser i selve loven.

Ud over at det fastslås, at kommunerne skal bære alle udgifter ved førelsen af registre, overlades det til indenrigsministeren at bestemme, hvorledes registrene skal føres, hvem der skal føre tilsyn med dem, hvem der må modtage oplysninger fra dem, hvor meget der må tages som betaling herfor, hvorledes de kommunale folkeregistre skal medvirke ved oprettelsen og vedligeholdelsen af det centrale personregister, hvilke oplysninger andre offentlige myndigheder skal meddele folkeregistrene og det centrale personregister, efter hvilke regler borgerne skal afgive meddelelse og anmeldelse — samt en række andre beføjelser, så det er altså meget, ministeren her får i retning af beføjelser.

De kommunale organisationer har da heller ikke, som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, fuldt ud tilsluttet sig dette lovforslags tekst; såvel Amtsrådsforeningen som Købstadsforeningen har forbeholdt sig sin stilling, og Københavns magistrat ønsker, at kommunerne får lejlighed til at udtale sig, når de nærmere regler skal fastsættes. Amtsrådsforeningen nævner således bl. a., at den administrative ordning burde fastlægges i lovgivningen, og Bymæssige Kommuner peger på, at tilsynet bør føres af den sædvanlige tilsynsmyndighed.